

2. P. F. 2. S.
IN ACADEMIA FRIDERICIANA
CELEBERRIMI AUTORIS

De
RATIONE STATUS
Dissertationem III. & IV.

De
RATIONIS STATUS NATURA,
Deque
**ARCANIS STATUS ET CONSI-
LIORUM SILENTIO,**

Cum adjuncta Qvæstione
*An Imperator Wenceslaus legaliter sit
depositus, & tantis vitiis contaminatus, ut
vulgo creditur?*

Publicè ventilabunt

Die III. Augusti M DC XCIII. horis matutinis ab 8. ad 12.
CHRISTIANUS THOMASIUS,
Jctus & Prof. Publ.

& Respondens
ENNO RUDOLPHUS BRENNEISEN,
Esenâ Frisius.

HALÆ MAGDEBURGICÆ,
TYPIS CHRISTOPHORI SALFELDII, REGIMINIS ELECT.
BRAND, TYPOGR.

Qværo II.

An Wenceslaus Imperator legaliter fuerit depositus, & tantis vitiis commaculatus, ut vulgò creditur? Non videtur.

§. I.

Non qværimus, utrum Electo-ribus competat Jus deponendi ex causis prægnantibus Imperatorem, nec ne? Age enim id supponamus, aut tanqvam conditionem ponamus; si Electoribus Jus deponendi competit: An legaliter fuit depositus Wenceslaus? Cùm autem nunqvam lex de depositione lata sit, nec etiam depositio consuetudine introduc̃ta, & sic certis solennitatibus prædita fuerit; *legaliter* hîc significat, qvòd conveniens est regulis æqvitat̃is naturalis & principiis moralibus ac Politicis, item Juris publici Germanici: In qva qvæstione magnum momentum facit; an Wenceslaus tam vitiosus fuerit, ut depositionem fuerit meritus? qvamvis ea sola ad legalem depositionem ostendendam non sufficiant, qvia legalis non esse potuerit depositio, etiam si Wenceslaus depositione dignus fuerit, puta si depositio v.g. non facta fuerit ab iis, qvibus Jus deponendi competit, si deponentes æqvè vitiosi fuerint, si per depositionem turbis implicatum fuerit imperium &c.

§. II.

Jam utut communiter omnes Scriptores, qvos legi, Wencesla-um pro monstro hominis habeant, & ita nemo de dignitate ejus, ut deponeretur, dubitaverit, de legalitate tamen depositionis Autores in duas partes abire sentio, qvibusdam magna fiducia & præ-

& præsumptione legalitatem depositionis asserentibus, ut Gabriele Schwedero *Introd. ad Jus Publ. Part. Spec. Sect. 1. c. 32. §. 8. p. 699.* Carolo Scharfchmidio *ad Schüzii Jus publ. Part. 1. Exerc. III. th. 30. p. 218.* & Joh. Limnæo *Jur. Publ. lib. 2. c. 11. n. 29. seqq.* & in utroque additionum Tomo *ibid.* quibusdam eandem negantibus, aut certè de eadem dubitantibus, ut Bœclero, *Notit. Imper. l. IV. c. 1. p. 63.* Illustri Rhetio *Instit. Jur. Publ. l. 1. tit. 4. in fine p. 184.* & Stamlero *de reservatis §. 17. n. 4. seq.* Licebit adeò & nobis pro libertate Academica & de legalitate & de merito depositionis dubitare,

§. III.

De merito incipiemus. Nostrum verò non erit probare: nam quilibet præsumitur esse bonus. Ergo demus Wenceslao accusatorem, & quem alium, quàm ex Doctoribus adductis Limnæum, Scriptorum Juris Publici antesignanum, qui totus in eo est, ut omnia ex antiquis colligat, quæ ad denigrandum Wenceslaum faciunt. *Cuspinianus*, ait d. l. *in vita Wenceslai hunc dignum scribit, qui non diadema in capite, sed laqueum in collo gestaret, nec inter Reges vel Romanos vel Bohemos, sed inter histriones ac potius porcos numerandus.* Magna accusatio, si vera est. Ego non credo. *Cuspinianus*, *Æneas Sylvius*, *Historici Bohemi*, fidem non merentur adversus Wenceslaum. Sunt Pontifex, Monachi, Bohemi, omnes inimici Wenceslai, ut ex sequentibus patebit, Igitur probatione opus erit.

§. IV.

Certè quod alii, (ita pergit Limnæus) postquam in lucem præ-rumpens & naturam (mater enim in partu extincta) & Deum (nam sacro fonte baptismatis abluendus, baptisterium, ventrem exonerando conspurcavit, imò ferè biennis in Regem Bohemia coronatus, aram, in qua sedebat, onere ventris fœdavit turpissimè) offendisset, prædixerunt, illud omne exitus comprobavit. Dubito, an indignatione an misericordiâ dignæ sint istæ ineptiæ. Quis homo sanæ mentis inter crimina referret, & infanti imputaret, quod mater in partu extincta, quod ventris onus decorè retinere non potuerit? Indicia malæ causæ sunt, loco criminum stercora infantis conquirere. At, inquis, præsagium tamen est, quod in loco sacro, in baptisterio, in ara ventrem exoneraverit. At, inquam ego, præsagia ista sunt præsagia digna pro laicis, qui sibi imponi patiuntur à Clero, sanctitatem in lapidibus

& templis, salvâ cordis profanitate, quærente. Quoties infantes nostri talia committunt? Ridemus mulierculas nostras de ejusmodi præfagiis sollicitas, ac dicimus, si infans cacet, præfagium esse, quod nutrix debeat lavare fascias. Indicium malæ educationis est, quod puer ferè biennis, nondum assuetus fuerit actus istos naturæ certo tempore aut debito loco peragendi. Sed hoc vitium nutricum est, non infantis, & adhuc hodie, etiam in liberis magnatum, non infreqvens.

§. V.

Sed audiamus jam, quomodo id præfagium exitus comprobaverit. Nam, ait Ludvvel. præter cædes, quas perpetraverat, crudelitatis insignia documenta edidit. Assiduè penes se carnificem habebat, quem compatrem appellabat, & tam familiariter eo utebatur, ut aliquoties uno eodemque equo secum vebi illum passus fuerit. *Dubrav. lib. 13. Hist. Bohem. p. m. 219.* Pertinent ad hanc imputationem & ea, quæ Ludwellus adjecit in *Tom. II. Addit. ad istum locum, p. 62.* Quando Rex Wenceslaus bibit excessivè, & ad ebrietatem, incurrebat in furiam, & fuit tunc multum perversus, & periculosus, & dicitur quadam vice coquum suum, qui ad voluntatem suam, sed secundum appetitum suum cibos non paraverat, ad verum ligatum assari jussisse. Item quodam tempore ad experiendum, quid decapitandi sub tempore executionis cogitarent, accersivisse spiculatorem, cujus compater fuit, & flexis genibus oculisque suis velatis præcepisse, ut se decollaret, & quia spiculator ense nudo dissimulans ipsum cum platto in collum percussisset, surrexisset Regem, & dixisset spiculatori, ut poneret se super genua, quem sic velatis oculis tunc decollavit. Accidit etiam quodam tempore, dum Rex causâ venationis ad nemus pergeret, & monachum in via reperiret, ut statim à mangone bodistam peteret, quâ tensâ, & ex pharetra (quam semper ad latus suum ferebat) sagittâ extractâ, monachum sic sagittâ percussit, ut inde mortem obiret, dicens adstantibus, se feram singularem sagittasse, quibus dicentibus, non feram, sed monachum, respondit, monachum esse & debere manere in suo claustro, non in sylva, ubi habitatio & conversatio ferarum. Ita legitur in magno Chronico Belgico p. 327. edit. Pistorii.

§. VI.

Hic non laudabo Wenceslaum, non omnia ejus facta semper excusabo, id meum erit dispicere, utrum ea facta sufficiant ad depositionem? Neque disquiram, qualia & quanta facinora requiran-

qvirantur, ut possit dici, Principem dignum esse, ut deponatur; Saltem disputabo ex concessis. Pauca cædes privatorum, uti Principem non faciunt hostem Reipublicæ, ita omnes, ut puto, concedunt, eas etiam non sufficere, ut quis dicatur Tyrannus exercitio, ut deponi possit. In privato, qui pes aut digitus &c. Reip. est, hoc sufficere potest, ut ense rescindatur. In capite vitia ejusmodi et si gravia, toleranda & ferenda sunt. Quibus præsuppositis, in genere respondeo ad præcedentem positionem Ludvelli, eam saltem afferre pauca exempla privatorum à Wenceslao interfectorum, ergo nihil ad rem. Adde responsiones plures speciales. I. Illud ridiculum: Wenceslaus assidue carnificem penes se habebat, Ergo crudelis. Ergo & Consules, Dictatores Romani omnes fuissent crudeles. At carnificem compatrem appellavit, familiariter eo usus est. Et hoc ridiculum. Est enim II. locus quidam in Marchia satis cognitus, ubi carnifex tantæ est existimationis, ut multi ex viris honoratioribus, nobiles pariter & ignobiles, ipso familiariter utantur, & fortè etiam sint aliqui ex ipsis illius compatres. An ergo hi viri honoratiores propterea insignia crudelitatis documenta eo ipso edunt? III. Familiariter vulgò receptum est, ut eos, qui curru ducunt homines ab uno loco in alterum, sive aurigas eos velis appellare, sive alio modo, appellemus idiomate Germanico Herr Schwager. An propterea crudelitatis vel ignominia signa edimus? IV. Homines ebrios vino furibundos devenire, est effectus naturalis, qui crudelem non facit, cum crudelitas sit vitium hominis jejuni & sobrii. V. Et si propter hunc furorem tempore ebrietatis orientem, Principes essent deponendi, qualia absurda inde sequerentur? VI. Jussit coqvum assari Wenceslaus. Benè. Sed an fuit assatus? De hoc historia tacet. Et vix puto. Sed fuerit assatus. Crudeles fuerunt ministri ebrio Regi obsequium in re injustissimâ præstantes. Ipsum Regem in foro humano ebrietas excusat. VII. Dubito de veritate totius hujus historiarum. Ipse Ludvvel per se dicitur eam circumscribit, quod ferè est nota incertitudinis. VIII. Ipsa verò fabella de decollato carnifice ne quidem verosimilis est, & multis indiciis prodit, autorem ejus non benè calluisse artem mentiendi. Rationes in conflictu suppeditabimus. IX. Quod monachum in sylva interfecerit Rex, antequam ad eam

Historiam vel fabellam respondeam, audiam prius, quid respondeatur ab adversariis ad excusationem ipsius Wenceslai; Monachos debere manere in monasterio, nec vagari in sylvis.

§. VII.

Restat ultima criminatio Ludvvelli. Inter verò purpuratos suos crebro sermone usurpabat: Ego si me diripiendis urbibus Italiae fors presentem dederit, ceterarum rerum praedam militibus impertiar, vini tantum apud me spolia reservabo. Si quis autem in cellam vinariam fuerit ingressus, gladio ferietur. Aeneas Sylvius in Alphons. Paralip. l. 2. c. 15. Unde de eodem veriverbium ortum est, esse auri contemptorem & vini amatorem. Cui indubitata postea adjecit fidem, cum à Noribergensibus pro remissione juramenti fidelitatis offerentibus viginti millia aureorum, spretâ pecuniâ peteret vini Rhenani optimi aliquot plaustra, (in manuscriptis Chronicis Noribergensibus fit mentio triginta millium aureorum, & quatuor cuparum Fürstenberger Weins) ex Bucholcero Matth. Stephani l. 2. de Jurisd. part. 1. c. 5. n. 48. Fortunâ utique dignus Fliolmi, veterum Suecorum Regis, qui nimiam familiaritate subditorum computationibus indulgens, per lasciviam in cerevisia dolium coniectus interiisse scribitur. Adjuyemus Ludvvellum. Si enim meliorem advocatum sententiæ communis invenire potuissemus, dedissemus. Huc ergo pertinet, quod ad Schüzii systema d. l. p. 218. annotat Scharfchmidius. De Wenceslao referunt, quod contemptim habuerit depositionem, dicens: Er sey wohl zufrieden / wenn man ihm nur jährlich vier Wagen voll Francken Weins gen Prag brächte / und er solchen auszutrincken hätte.

§. IIX.

Sed vide quæso Lector, quo nos ducat affectus, odium, aut præjudicium alienæ autoritatis. Si Ictus inter celebriores non infimus, non præsupposuisset veritatem opinionis communis, haud dubiè tam misera argumenta ad eam corroborandam non protulisset. Quot propè verba recenset, tct nobis ob insufficientiam illationis suppeditat responsiones. Paucissimas saltem huc collocemus. 1. Wenceslaus vinum valde amavit, ergo justè ab Imperio est depositus, vel dignus depositione fuit. Si ego hoc argumentum defendendum susciperem, vererer, ne ab adversariis meis de violata Principum plurimorum majestate accusarer. 2. Si Prin₂

Princeps depositione dignus est, qui relictâ reliquâ præda, municipio quodam capto sibi omne vinum reservat, quid de istis fiet Principibus, qui & vinum & reliquam prædam reservant sibi. 3. Fortè de illo dicitur post depositionem adhuc dubitare possemus. Aliam longè responsionem refert ex Historia Bohemica Lehmannus in Chronico Spirensi. Als er vernommen / daß er des Kaysersthumbs ensetz / und Chur. Fürst Rupertus Pfalz-Gräfe bey dem Rhein zum Kaysen erwählet / sol er gesagt haben: Wir seynd des Lasts vom Reich gerne überhaben / hoffen / wir wollen nun mit besserem Nutz das Königreich Böhmen verwalten.

§. 9. Hactenus accusatorem Wenceslai audivimus; audiamus & sententiam depositionis. Eam refert Goldastus in *Constitut. Imper. f. 379*. Accusatur ibi de indecentibus ac detestabilibus in imperando moribus, quod Ecclesiæ Orbisque Christiani defectibus noluerit mederi, quod pacem in Ecclesia non promoverit, quod Mediolanum & Provinciam Longobardiæ Duci Mediolani & Comiti Papiensi vendiderit; quod membranas plures raras, suæ tamen Majestatis sigillo munitas vendiderit; quod bella & reliquas turbas Germaniæ non curæ habuerit; quod reverendos sacrorum Antistites, Sacerdotes & spirituales personas truculenter peremerit; quod sapius admonitus tamen sacræ Ecclesiæ & Imperio opem ferre noluerit, aut mores emendare; denique quod citatus ad Collegium Electorum, non comparuerit, ut adeo opus fuerit in contumaciam ferri sententiam depositionis.

§. X.

Hic rehero: Non fuit auditus Wenceslaus, & hæc imputationes ipsi non sunt probatæ. At cur citatus non venit? Non quæram, an fuerit obligatus ad veniendum? id urgeo, habuisse ipsum justissimam exceptionem loci non tuti. Probabo in conflictu. Ergo de Mediolano vendito videndum foret, si fuisset auditus, quamvis nec hoc suffecerit ad justam depositionis rationem. Deinde fuit status illo tempore turbulentissimus, ita ut non sit probabile, potuisse Wenceslaum extinguere turbas Germaniæ. Oriebantur turbæ ab ipsis Proceribus, fortè à quibusdam ex Electo-
ribus,

ribus, cur hi non puniebantur? Cur ipsi singuli in suis territoriis pacem publicam non promovebant? De pace Ecclesiæ mox videbimus seorsim.

§. XI.

Adde, quod ista sententia legatur saltem à Moguntino concepta, nomine quidem reliquorum Electorum, sed de quibus non constet, an in concipienda sententia fuerint omnes præsentés ac consentientes, an omnes ad istum actum fuerint citati. Neque enim præsumtio est pro Moguntino homine nequissimo, (ut mox apparebit.) Adde, quod Rupertus Successor Wenceslai fuerit depositionis autor. *Lehmann. d. l. c. 59. p. 825.* Adde, quod Rupertus post depositionem Wenceslai à multis pro Rege non fuerit agnitus Wenceslao adhærentibus, quod schisma fuerit inter Cæsares, duobus Rupertis pro Cæsaribus se gerentibus, quod Rex Sigismundus Germanus Wenceslai, per literas fuerit conque-ctus de depositione Wenceslai, atque post Rupertum in Imperatorem electus, noluerit Imperium sine consensu fratris fulcipere. *Vid. Linn. Tom. II. Addit. p. 63. 64.* Quæ omnia indicia sunt depositionis illegalis & turbulentæ.

§. XII.

Ergo adhuc responsio mea ad quæstionem propositam manet verosimilis. Verosimilior fiet, si ostendam causam communis erroris, & cur communiter sic exosus fuerit Wenceslaus. Fiet id in quæstione peculiari. Deliberandum enim est, annon planè pro martyre Wenceslaus haberi mereatur? Videbimus, DEO dante, alio tempore.

TANTUM.

00 A 6336

ULB Halle 3
002 928 728

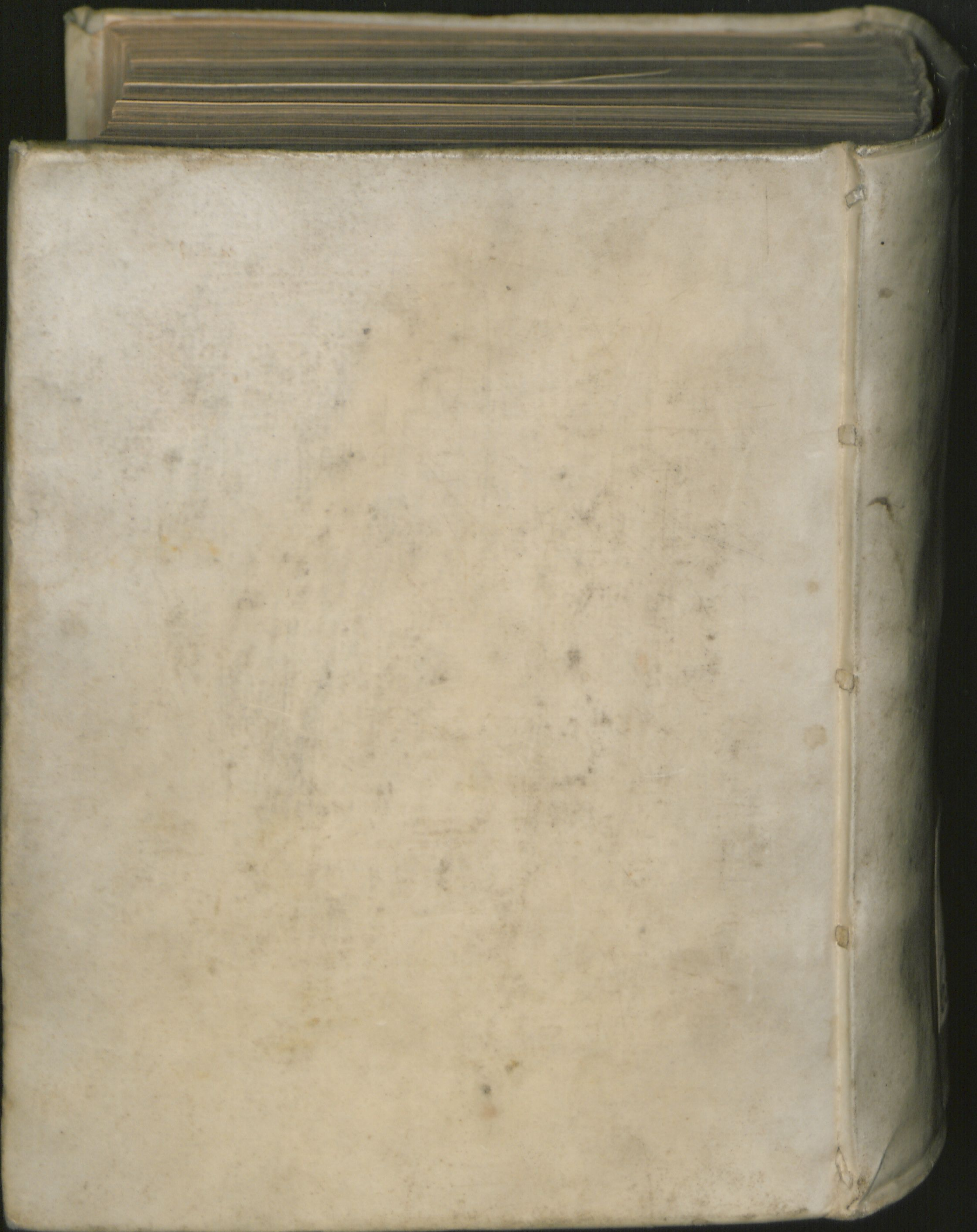

56.

VD 17

Reho ✓

Q. F. F. Q. S.
IN ACADEMIA FRIDERICIANA
CELEBERRIMI AUTORIS

De
RATIONE STATUS
Dissertationem III. & IV.

De
RATIONIS STATUS NATURA,
Deque
ARCANIS STATUS ET CONSI-
LIORUM SILENTIO,
Cum adjuncta Qvæstione

An Imperator Wenceslaus legaliter sit
depositus, & tantis vitiis contaminatus, ut
vulgo creditur?
Publicè ventilabunt

Die III. Augusti M DC XCIII. horis matutinis ab 8. ad 12.

CHRISTIANUS THOMASIUS,
Jctus & Prof. Publ.
& Respondens
ENNO RUDOLPHUS BRENNEISEN,
Esenâ Frisius.

HALÆ MAGDEBURGICÆ,
TYPIS CHRISTOPHORI SALFELDII, REGIMINIS ELECT.
BRAND. TYPOGR.

